

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Z. K. M.**, proti **žalované: Komise pro rozhodování v věcech pobytu cizinců** se sídlem Nad štolou 3, Praha 7, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 15.10.2009, č.j.: CPR-11844-1/ČJ-2009-9CPR-C261,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 15.10.2009, č.j.: CPR-11844-1/ČJ-2009-9CPR-C261, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Ústí nad Labem ze dne 22.7.2009 č.j. CPUL-05861/ČJ-2008-0463PT-C, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území ČR.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel odvolací správní orgán ze zjištění, že žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu na území ČR dne 15.12.2008 za účelem „sloučení rodiny“, tato žádost však byla prvostupňovým správním rozhodnutím zamítnuta podle § 87e odst. 1 v návaznosti na ust. § 87d odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů, neboť správní orgán shledal, že je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Uvedenou úvahu učinil správní orgán 1. stupně ve svém rozhodnutí na základě skutkových zjištění, že žalobce od doby svého příjezdu do České republiky dne 15.1.1999 několikrát a opakovaně porušil zákony České republiky. Bylo zjištěno, že se po svém příjezdu do republiky, kde v muslimském centru zanechal své doklady, pokusil odcestovat do Spolkové republiky Německo, kde byl zadržen, uváděl nepravdivé údaje o své osobě a ke své státní příslušnosti (vydával se za občana Iráku) a byl předán zpět do České republiky. Porušil tak předpisy o pobytu na území ČR a vycestování jen s platným cestovním dokladem. Na základě uvedeného skutku byl žalobci dne 2.6.1999 vydán zákaz pobytu na území ČR po dobu 3 let do 8.2.2002. Následně byl žalobce za nerespektování zákazu pobytu odsouzen Okresním soudem v Tachově za trestný čin maření výkonu soudního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců nepodmíněně. Dne 2.6.1999 bylo Policií ČR vydáno rozhodnutí, jímž byl žalobci vysloven zákaz pobytu na území ČR na dobu 10 let, současně byl žalobce zaveden do evidence nežádoucích osob s platností do 2.6.2009. Ve stanovené lhůtě k vycestování do 2.7.1999 žalobce nevycestoval a dne 10.6.1999 požádal o udělení azylu. Toto azylové řízení bylo zastaveno rozhodnutím ze dne 3.12.1999. Následně žalobce opět dne 4.3.2000 požádal o udělení azylu, rozhodnutím ze dne 23.8.2001 mu azyl udělen nebyl. Třetí žádosti o azyl ze dne 13.11.2001 nebylo rovněž vyhověno a řízení bylo ukončeno u Krajského soudu v Ústí nad Labem usnesením o zastavení řízení ze dne 9.12.2008 z důvodu zpětvzetí žaloby žalobcem podané proti rozhodnutí o neudělení azylu. Ještě v době před rozhodnutím o třetí žádosti o udělení azylu žalobce požádal Policii ČR o zrušení platnosti správního vyhoštění (dříve zákazu pobytu) ze dne 2.6.1999. Příslušný orgán Policie ČR vydal dne 2.9.2008 nové rozhodnutí, kterým podle § 122 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. zrušil platnost rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 2.6.1999 Na základě tohoto rozhodnutí byl záznam o žalobci v evidenci nežádoucích osob zkrácen do 5.9.2008. V době platnosti víza vydaného za účelem vedení azylového řízení žalobce podal dne 15.12.2008 předmětnou žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka Evropské unie na území ČR, neboť žalobce dne 21.12.2001 uzavřel manželství s M. Z. Ačkoliv správní orgán 1. stupně našel ve výpovědích manželů rozpor, neposuzoval manželský vztah mezi žalobcem a jmenovanou, ale posuzoval, zda se žalobce nedopouští porušování právních předpisů či uznávaných pravidel morálky nebo zda jeho zaviněním nedochází ke ztěžování plnění úkolů státní správy. Správní orgán 1. stupně shledal v dosavadním chování žalobce na území České republiky charakter jednání, které odůvodňuje nebezpečí, že by žalobce mohl narušit veřejný pořádek, když státu přísluší rozhodování o tom, komu bude povolen pobyt na území ČR a správní orgán v tomto případě posoudil všechny okolnosti případu od zneužití návratového víza, přes nerespektování zákazu pobytu, žalobcovo trestní odsouzení až po účelové řízení o udělení azylu s cílem přechkat desetiletý zákaz pobytu na území ČR s využitím všech možností setrvat na území ČR.

Odvolací správní orgán se následně v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, že Policie ČR v zamítavém rozhodnutí o povolení přechodného pobytu pochybila při výkladu ust. § 87d odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., když chybně vyložila pojem veřejný pořádek v rozporu s evropskými předpisy. Uvedl, že jeho žádost o povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta toliko z toho důvodu, že žalobce před více jak 10 lety porušil předpisy cizineckého práva, když nevyhověl formalitám pobytu a vycestování z území ČR. Namítal, že vycestoval do SRN, aby tam požádal o azyl, německé orgány nikterak neověřovaly jeho azylové důvody a orgány ČR při uložení správního vyhoštění nezjišťovaly podrobnosti o nebezpečí pro jeho osobu v zemi původu. Žalobce se v odvolání dovolával Směrnice Rady č. 2004/38/ES a práva rodinného příslušníka občana EU se svobodně pohybovat a území členských států.

Odvolací správní orgán k uvedeným odvolacím námitkám potvrdil skutková zjištění správního orgánu 1. stupně o opakovaném porušení platných zákonů ČR ze strany žalobce. Dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti není v rozporu s čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES a poukázal na oprávnění členských států přijímat potřebná opatření vyplývající z čl. 35 cit. Směrnice. K námitce nesprávného výkladu veřejného pořádku odkázal na stávající judikaturu Městského soudu v Praze a na to, že správní orgány mají možnost chránit proti nežádoucímu jednání ze strany cizinců zájmy státu a společnosti. Podmínky pro zamítnutí žádosti spočívají i v tom, že je dáno důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl narušit veřejný pořádek. S přihlédnutím k opakovanému porušení platných zákonů a k povaze vědomého protiprávního jednání žalobce proto odvolací správní orgán dospěl k závěru, že je důvodné nebezpečí, že by žalobce v budoucnu mohl závažným způsobem veřejný pořádek narušit.

Z uvedených důvodů odvolací správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě nejprve uplatnil shodné námitky jako v podaném odvolání. Uvedl, že jeho žádost o povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta toliko z toho důvodu, že žalobce před více jak 10 lety porušil předpisy cizineckého práva a pokusil se vycestovat do SRN, aby tam požádal o azyl, protože se obával o pronásledování v zemi původu. Německé orgány nikterak neověřovaly jeho azylové důvody a policejní orgány ČR při uložení správního vyhoštění nezjišťovaly podrobnosti o nebezpečí pro jeho osobu v zemi původu. Uvedl, že jeho protiprávní jednání spočívalo toliko v tom, že nevyhověl formalitám pobytu a vycestování z území ČR. Namítal, že správní orgány pochybily při výkladu ust. § 87d odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., neboť chybně vyložily pojem veřejný pořádek v rozporu s evropskými předpisy. Je toho názoru, že udělením přechodného pobytu jeho osobě by žádný veřejný zájem intenzivně a aktuálně dotčen nebyl. Citoval z čl. 27 odst. 1 a 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady a následně i z judikatury Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 5 As 51/2009) k tomu, že opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku musí být přiměřená a musí být založena výlučně na chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje Osobní chování dotčeného musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze zájmů společnosti Článek 28 cit. Směrnice pak stanoví hlediska, k nimž je třeba přihlížet před přijetím rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce dále citoval z judikatury Evropského soudního dvora, která hodnotí jednání cizince zanedbávajícího formality vstupu jako jednání, které nemůže samo o sobě zakládat ohrožení veřejného pořádku a nemůže ospravedlňovat vyhoštění nebo uvěznění cizince, případně vydání povolení k pobytu. Zanedbání formalit nemůže samo o sobě vést k aplikaci opatření veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti dle čl. 3 Směrnice 64/221. Žalobce uvedl, že se Evropský soud pro lidská práva zabýval právem na respektování soukromého a rodinného života v souvislosti s vyhoštěním cizinců se soukromými a rodinnými vazbami v cizí zemi. Uvedl, že jeho provinění nebyla nebezpečná a jeho manželství s občankou ČR je dlouhodobé. Poukázal na metodický pokyn Policie ČR k problematice rodinného života cizince v ČR a k otázce vyhoštění, který podrobně rozvádí kritéria nastavená judikaturou ESD.

Z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Ve svém vyjádření k žalobě odvolací správní orgán odkázal na důvody napadeného rozhodnutí, v nichž se vypořádal se žalobcem tvrzenými skutečnostmi. K námitkám žalobce ohledně narušení soukromého a rodinného života uvedl, že neudělení povolení přechodného

pobytu žalobci není vážným zásahem do jeho rodinného a soukromého života vzhledem k povaze protiprávního jednání žalobce, jímž se žalobce sám zbavuje možnosti pobývat na území ČR a uplatňovat svá práva. Přitom odvolací správní orgán zhodnotil, že v případě žalobce převážil veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku před zájmem na ochraně rodinných vztahů.

Uvedených důvodů odvolací správní orgán navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. s.ř.s. a to v mezích žalobních námitek a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vyšel z následující právní úpravy, která se týká jednotlivých důvodů, pro které nebyl žalobci povolen přechodný pobyt na území České republiky.

Podle ust. § 87e odst. 1, věty první zákona č. 326/1999 Sb. na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně.

Podle ust. § 87d odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. Policie žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže je *důvodné nebezpečí*, že by žadatel *mohl ohrozit* bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,

Z podkladů správního řízení vzal soud za prokázané, že okolnosti pobytu žalobce na území České republiky, zejména jeho chování vůči právnímu pořádku České republiky skutečně zakládají důvody pro zamítnutí jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky na základě úvahy, že je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Předně pro samo posouzení rozhodnutí správních orgánů je podstatné, že předmětem řízení a přezkumu není opatření přijaté pro účely ochrany veřejného pořádku z titulu již přiznaného práva žalobce pobývat na území České republiky, předmětem řízení není vyhoštění žalobce, k němuž se vztahují námitky žalobce dovolávající se judikatury Evropského soudního dvora a Evropského soudu pro lidská práva. Předmětem správního řízení je žádost žalobce o udělení povolení k přechodnému pobytu na území ČR a předmětem přezkumu je zákonnost úvahy správních orgánů o možnosti takové oprávnění žalobci teprve udělit. Posouzení této žádosti je výhradním oprávněním státních orgánů při skutečnosti, že na udělení povolení k pobytu cizince na území České republiky není právní nárok. Nicméně možnost udělení povolení k přechodnému pobytu na území České republiky pro účely sloučení rodiny dle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 je omezena pouze důvody v citovaném ust. § 87d odst. 1, pro případ žalobce v ust. § 87d odst. 1 písm. c) zákona, které bylo v dané věci aplikováno.

Důvodem pro neudělení povolení k přechodnému pobytu žalobci nebylo jednání, které by spočívalo v zanedbání toliko pobytových formalit po příjezdu žalobce na území ČR, jak namítá žalobce, nýbrž opakovaná a tím závažná porušení právního řádu České republiky, která ve spojení s tím, jak žalobce v žalobě prezentuje svůj záměr pobytu na území SRN a České republiky svědčí o nejen o protiprávním chování žalobce, ale i o nevěrohodném a nespolehlivém přístupu žalobce k poskytování údajů a okolností ohledně jeho pobytu mimo zemi původu. V uvedeném smyslu správní orgány posuzovaly možnost (ohrožení) veřejného pořádku závažným způsobem ze strany žalobce a ve smyslu tohoto

pojmu a pro účely pobytových záležitostí vyložily pojem veřejný pořádek ve smyslu správní judikatury.

Správní soudy již opakovaně judikovaly, že pojem veřejný pořádek je v kontextu tzv. cizineckého práva vymezen ve Směrnici Evropského Parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004 č. 2004/38/ES o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států a následně v judikatuře Evropského soudního dvora. Směrnice přiznala členským státům Evropské unie právo tzv. výhrady veřejného pořádku, a to prostřednictvím alternativy zakázat státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům vstup, případně pobyt na jejich území právě z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Dle čl. 27 odst. 2 Směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Bylo také vyloženo, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce tedy musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

Správními soudy, zejména Nejvyšším správním soudem již bylo judikováno, že veřejný pořádek je soubor pravidel chování lidí jako vyvážený stav společenských vztahů respektující vžitá či místně uznávaná pravidla způsobu života a chování (slušnosti) vycházející z poměrů daného místa a obecně přijímaných zásad a morálky. Při narušení veřejného pořádku tedy nemusí jít o hrubé či jiné zapovězené chování podléhající trestněprávní odpovědnosti, nýbrž postačí i takové chování, které nerespektuje zájmy společností chráněné a respektované. Při posuzování žádosti cizince o udělení povolení k pobytu proto jde nejen o danou situaci cizince (skutečnosti, které naplnil pro účely podání žádosti), ale o vnímání celkového postoje cizince k obecně uznávaným hodnotám včetně hodnoty rodiny. V tomto smyslu správní orgány náležitě posuzovaly dosavadní chování žalobce, tedy vzaly v úvahu hledisko jeho jednání ve smyslu citované Směrnice a judikatury Evropského soudního dvora založené výlučně na osobním chování dotyčné osoby - žalobce.

V tomto směru oporu v podkladech správního řízení má daleko závažnější zjištění než to, že žalobce nevyhověl formalitám pobytu na území ČR, jak namítá v podané žalobě. Listinné důkazy založené ve správním spise dokládají naprosto nepřijatelné chování žalobce a jeho vztah ke státnímu a společenskému pořádku v zemi, již žádá o povolení k pobytu. Nelze přehlédnout, že žalobci byl v minulosti po dvakrát udělen zákaz pobytu, a to rozhodnutím Policie ČR ze dne 8.2.1999 na dobu 3 let a následně po jeho nerespektování opakovaně rozhodnutím ze dne 2.6.1999 na dobu 10 let. Tyto zákazy žalobce nerespektoval, ačkoliv po vydání prvního zákazu pobytu byl dokonce trestním příkazem Okresního soudu v Tachově ze dne 1.4.1999 odsouzen pro trestný čin maření výkonu rozhodnutí jiného státního orgánu podle § 171 odst. 1 písm. b) trestního zákona k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Přes tato autoritativní rozhodnutí orgánu státu žalobce přesto své chování nenapravil a následný pobyt na území ČR založil na opakovaných žádostech o udělení azylu ze dne 10.6.1999, dne 4.3.2000 a dne 13.11.2001, ačkoliv původně při příjezdu do České republiky neuváděl žádné důvody zakládající důvody azylu a dle svého tvrzení chtěl o azyl požádat až ve Spolkové republice Německo, přesto při neoprávněném přechodu do SRN prokazoval falešnou totožnost. Tyto okolnosti ve spojení s tím, že mu po opakovaných 3 žádostech o azyl (poslední azylové řízení bylo ukončeno usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem dne 9.12.2008) nebyla na území ČR požadovaná mezinárodní ochrana udělena a žalobce azylovým řízením přečkal převážnou část desetiletého období zákazu pobytu, svědčí o nerespektování a zneužívání právního řádu České republiky ve značné míře. Žalobce dále v mezidobí, ačkoliv věděl o svém nevyřešeném a dlouhodobě nelegálním pobytu na území

ČR, uzavřel dne 21.12.2001 manželství s M. Z., přičemž si již před uzavřením sňatku, při dosud nevyřešené legalizaci svého pobytu, musel být vědom následků ne zcela úplného naplnění a ochrany rodinného života.

Z uvedených důvodů správní orgány neshledaly důvod k zamítnutí žádosti jen v zanedbání pobytových formalit žalobce, ale v jeho skutečném a opakovaném nerespektování právního řádu, vyhýbání se povinnosti vycestovat z České republiky, účelovým předestíráním azylových důvodů a v neposlední řadě i v uzavření manželství v době zákazu pobytu, což svědčí o přehlíživém přístupu žalobce k poměrům, které zde založil. Přes tuto situaci, kterou žalobce vyvolal sám o své vůli a na základě rozhodnutí do budoucna, spojeným se srozuměním následků v osobním životě, nyní žalobce naopak vede svoji argumentaci na platformě zásahu státních orgánů do jeho práva na rodinný a soukromý život.

Uvedené jednání žalobce tak ve svém celku nesvědčí o respektování obecně uznávaných a právních pravidel chování u cizince, který se domáhá pobytu na území cizího státu. Z toho vyplývá opodstatněný úsudek o možnosti, že by žalobce závažným způsobem mohl ohrozit veřejný pořádek. Soud proto přisvědčuje žalovanému v závěru, že v řízení bylo zapotřebí hodnotit celkový způsob chování žalobce a jeho přístup k dodržování českého právního řádu, tedy osobní chování žalobce, jeho přístup ke společenským hodnotám a sociálním vztahům včetně vztahů rodinných, tedy v celku k veřejnému pořádku státu, jehož žalobce žádá o udělení oprávnění k pobytu. Soud proto přisvědčuje závěru, že chování žalobce ve svém celku a dlouhodobě vykazovalo takovou míru ohrožení společností uznávaných a chráněných zájmů, že toto chování lze podřadit pod *riziko* (*možnost*) závažného ohrožení veřejného pořádku, které je důvodem pro neudělení povolení k přechodnému pobytu ve smyslu aplikovaného zákonného ustanovení.

Uvedené hodnocení provedené správními orgány není v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vyslovenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 As 51/2009, který se zabývá pojmem veřejného pořádku v kontextu evropského práva a rozhodnutí Evropského soudního dvora. Soud tento rozsudek zmiňuje toliko k námitce žaloby, připomíná však, že jde o rozsudek, který byl hraničním, nejvíce benevolentnějším rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ve věci veřejného pořádku a spolu s dalšími, jinými přístupy senátů Nejvyššího správního soudu byl důvodem pro zaujetí výkladu veřejného pořádku v rozšířeném senátu rozsudkem pod sp. zn. 3As 4/2010. Přesto soud k rozsudku pod sp. zn. 5 As 51/2009 uvádí, že konstatoval-li Nejvyšší správní soud, že dle judikatury Evropského soudního dvora z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalé ohrožení a že samo odsouzení pro trestný čin samo o sobě neodůvodňuje přijetí opatření veřejného pořádku, pak je pro případ žalobce nutné zdůraznit, že žalobcovo trestní odsouzení není autonomním případem porušení práva – samo o sobě, nýbrž k němu došlo v návaznosti na předchozí nerespektování úředního rozhodnutí a v rámci takového chování žalobce, které se projevilo nejen po prvním zákazu pobytu, ale pokračovalo i po trestním odsouzení za maření výkonu úředního rozhodnutí a dále po druhém zákazu pobytu a následně i opakovaným neopodstatněným podáváním žádostí o azyl poté, kdy o jeho původní žádosti, (podané nikoliv s příjezdem do ČR, ale po vydání rozhodnutí o zákazu pobytu) bylo již negativně rozhodnuto. Přijaté opatření – nevyhovění žádosti o přechodný pobyt – bylo tedy přijato zcela v duchu zásady evropské judikatury a judikatury NSS, že chování cizince musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některých ze základních zájmů společnosti. V daném případě odůvodněné ohrožení zájmu na dodržování pobytového režimu cizinců a práva na jejich pobyt na území ČR vyvěrá ze

samotné povahy chování žalobce, u níž vzhledem k opakujícím se znakům, nelze předpokládat změnu.

K odkazu žalobce na mezinárodní závazky ČR ohledně práva na respektování soukromého a rodinného života, které žalobce v podané žalobě spojuje s opatřením, jímž je vyhoštění (nikoliv povolení k pobytu), soud poukazuje na rozdílné pojetí přiměřenosti výhrady veřejného pořádku ve smyslu sjednocené judikatury Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 3As 4/2010 a navazující judikatury, např. v rozsudku pod č.j. 7 As 87/2010-134. Tato judikatura vymezuje pojem závažného narušení veřejného pořádku *ve vztahu k vyhoštění cizince*, tedy ve vztahu k nejvážněji možnému *zásahu do již existujících práv cizince*. Proto tato judikatura také nárokuje posuzování chování cizince optikou zásady přiměřenosti, a to již k době jeho trvajícího pobytu na území ČR. Proto naznačuje nezbytnost posouzení jeho stávajících poměrů, integrity do české společnosti, délku pobytu na území apod. V takovém případě zákon požaduje posouzení jednání cizince nikoliv z hlediska rizika jeho chování (rizika přijetí na území státu), nýbrž z hlediska skutečného, aktuálního narušení veřejného pořádku, kterého se cizinec dopustil a většinou v poměrech, které již na území státu založil. Ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o důvodech vyhoštění, k němuž se zmíněná judikatura vztahuje, nenavádí správní orgány k úvaze *pravděpodobnostní*, založené na určité míře odhadu budoucího chování cizince na území ČR jako je tomu při udělování povolení k pobytu. Hlediska důvodů udělení povolení k pobytu vyvěrají z jiných poznatků o osobě žadatele a z opatrnějšího úsudku při koncipování práva k pobytu na území, než je tomu v případech, kdy je již do tohoto práva zasahováno, a to zejména v čase, kdy si cizinec již na základě tohoto práva na území ČR vytvořil a mohl vytvořit určité zázemí. Oproti tomu udělení povolení cizinci, který již při podání žádosti nabourává důvěru mezi ním a přijímacím státem, vyžaduje z hlediska obecně chráněných zájmů striktnější a opatrnější posouzení. I z tohoto důvodu soud nespatřuje v závěrech správních orgánů spočívajících v kvalifikaci osobního chování žalobce dle ust. § 87d odst. 1 písm. c) zákona, vybočení z mezí zákona.

Na základě shora uvedených skutečností Městský soud v Praze shledal, že správní orgány nepochybily ve svém skutkovém a právním posouzení věci, a proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. podanou žalobu zamítl.

Soud rozhodoval ve věci bez nařízení jednání, neboť k tomu byly dány podmínky řízení dle § 51 odst. 1 s.ř.s. Účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný žádné náklady řízení neúčtoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie

V Praze dne 25. března 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.